

Αποχαιρετισμός στο 2017 και καλωσόρισμα παλιών τακτικών

Του **Α.Μ., εργάτη**

Διακηρύσσουν με κάθε τρόπο, δεξιά κι αριστερά και σε κάθε μέσο, πως από ότι φαίνεται, το 2018 θα είναι χρονιά εξελίξεων τέτοιων, που δυσκολευόμαστε ως ένα σημείο να μαντέψουμε ή για να είμαστε πιο σωστοί να υπολογίσουμε

Το ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να παραμένουν σε ετοιμότητα, δείχνει να είναι πιο αναγκαίο από ποτέ, ιδιαίτερα μετά το “κεφαλοκλείδωμα” που μας έχει επιβάλει η κυβερνητική πολιτική της συμμαχικής κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ.

Ο ερχόμενος Αύγουστος, θα είναι ο πρώτος μήνας μετά τα μνημόνια, λένε καγχάζοντας στους επικριτές τους που εύλογα αναρωτιούνται αν θα υπάρξει επιστροφή στην εργασιακή κανονικότητα, που δεν μπορεί να είναι παρά τουλάχιστον οι ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις κι όλα όσα εργασιακά δικαιώματα καταργήθηκαν στην διάρκεια των διακυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ.

Στα σοβαρά προβλήματα που είναι ήδη εδώ ή θα προκύψουν στο άμεσο μέλλον και που είναι λογική συνέπεια της καπιταλιστικής κρίσης, θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε αυτό της

ΕΝ.ΚΛΩ. που φαίνεται να μην παίρνει εύκολα τον δρόμο της λύσης (όπως αυτοί την επιθυμούν), της ΣΕ.ΚΑΠ. που έχει πάρει αναβολή μέχρι να οριστικοποιήσουν την “φόρμα” εκείνη που θα εξυπηρετεί τα συμφέροντα του νέου αφεντικού (λέγε με Ιβάν) αλλά και των Ναυπηγείων της Σύρου, που προς το παρόν ανήκει στον εφοπλιστή Ταβουλάρη. Είναι σχεδόν βέβαιο και δεν θα χρειαστεί να ανατρέξουμε λόγω των ημερών σε τίποτα μάντιες, πως μέσα στο 2018 θα επιχειρηθεί να δοθούν “λύσεις”, τέτοιες που θα βοηθούν στο πλάσιμο μιας εικόνας της κυβέρνησης, που θα την βοηθάει είτε στην επανεκλογή της, είτε στην κατάληξη μιας “καλής” θέσης στην τελική εκλογική κατάταξη που θα της επιτρέψει να ξαναβρεθεί με κάποιο τρόπο σε θέσεις κυβερνητικές. Βεβαίως υπάρχουν κι άλλα μέτωπα, όπως αυτό της “επένδυσης” του Ελληνικού, αλλά και άλλα που δεν θα μας απασχολήσουν σ’ αυτό το άρθρο.

Η υπόθεση των ναυπηγείων της Σύρου, του γνωστού μας “Νεώριου” δεν είναι καινούργια. Έρχεται από παλιά και σε κάποιο βαθμό είναι συνδεδεμένη και με τα άλλα δύο ναυπηγεία της χώρας μας, αυτό της Ελευσίνας κι αυτό των Ελληνικών ναυπηγείων.

Προσπάθειες αποσύνδεσης έγιναν στην λογική που λέει πως πιο εύκολα χειρίζεσαι τρία αποκομμένα μεταξύ τους προβλήματα κι άλλο ένα τεραστίων διαστάσεων. Ούτως ή άλλως, το πρόβλημα αυτού με τις παραγγελίες των υποβρυχίων με την εμπλοκή των Γερμανών, ήταν από μόνο του μεγάλο και σοβαρό.

Το ναυπηγείο της Σύρου, όπως και τα άλλα δύο, τα χρόνια μετά την μεταπολίτευση, πέρασε από σαράντα κύματα. Έτσι από το 1979 που το εγκατέλειψαν με χρέη οι αδελφοί Γουλανδρή, πέρασε στα “χέρια” του Ελληνικού Δημοσίου για να απαξιωθεί και πάλι επί κυβερνήσεως Κωνσταντίνου Μητσοτάκη και να περάσει οριστικά στα “χέρια” του εφοπλιστή Νίκου Ταβουλάρη (1994).

Για λόγους που πρέπει μάλλον να διερευνηθούν από το ίδιο το συνδικαλιστικό κίνημα*, παρά τον αυξημένο όγκο εργασιών, τις μερικές επενδύσεις (νέες πλωτές δεξαμενές, παραγγελίες του Π.Ν. κ.α.) ακολούθησε φθίνουσα πορεία που είχε σαν αποτέλεσμα, το ξεκίνημα της ελληνικής κρίσης, να το βρει με μεγάλα χρέη που με μαθηματική ακρίβεια το οδηγούσαν στο “μη παρέκει”.

Όπως συνέβη σε όλες τις επιχειρήσεις, μικρές και μεγάλες, το ξέσπασμα της ελληνικής κρίσης (καπιταλιστικής) έγινε αιτία ώστε οι περισσότεροι επιχειρηματίες να καθιερώσουν κατά κάποιο τρόπο, τις καθυστερήσεις των πληρωμών της μισθοδοσίας. Αυτό αντιμετώπισαν και οι περίπου 250 εργαζόμενοι του Νεωρίου της Σύρου. Μαζί μ’ αυτές

άρχισαν και οι καθυστερήσεις και στις συμβατικές υποχρεώσεις του επιχειρηματία, που είχαν να κάνουν και αυτές με τους διάφορους πιστωτές, αλλά και με τα ασφαλιστικά ταμεία, το Δημόσιο και την ΔΕΗ, πράγμα που είχε σαν αποτέλεσμα, η τελευταία να διακόψει την παροχή ενέργειας και η επιχειρήσει να λειτουργεί με δικές της γεννήτριες !

Με **250** περίπου εργαζόμενους να είναι πλέον **δεκαοχτώ μήνες απλήρωτοι** και με το φάσμα του οριστικού κλεισίματος των ναυπηγείων να γίνεται πλέον ορατό, μπαίνει σε εφαρμογή το ειδικό σχέδιο “διάσωσης” που όμως δεν γίνεται από κανέναν καμία προσπάθεια να διευκρινιστεί ποιος είναι ο διασωζόμενος και ποιος θα αφηθεί να πάει στον πάτο της θάλασσας!

Το σχέδιο αυτό, που για το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα, δεν είναι κάτι καινούργιο, ούτε κρύβει κάποια πρωτοτυπία, ξεκινούσε με την διάσπαση των εργαζομένων που ως τότε έδειχναν να παλεύουν σαν μια σφιγμένη γροθιά, κάτω από την καθοδήγηση του Σωματείου του. Η κόντρα της διεκδίκησης των δεδουλευμένων που ήταν ήδη σε καθυστέρηση και ο φόβος να πάρουν άσχημη τροπή τα πράγματα, έκανε την εργοδοσία του εφοπλιστή Ταβουλάρη, να χρησιμοποιήσει κάθε πρόσφορο μέσο. Έτσι την καθυστέρηση πληρωμής των μισθών, ακολούθησε η περιστασιακή καταβολή και για ορισμένους από το προσωπικό μισθών και τέλος η **μη πληρωμή του δώρου**, που ναι μεν είναι ποινικά και αυτόφωρα κολάσιμη, αλλά πώς και σε ποιόν; Ακόμα και η αγωγή της εργοδοσίας για να κηρυχθεί παράνομη και καταχρηστική η απεργία των εργαζομένων για την διεκδίκηση των δεδουλευμένων, έπεσε στο κενό. Το δικαστήριο την έκρινε δίκαιη, ακόμα κι όταν προσέφυγε στον δεύτερο βαθμό ο Ταβουλάρης, γεγονός που το χαρακτηρίζεις πρωτοφανές, αλλά δεν υπάρχει κάποιος υπεύθυνος για να πληρώσει!

Η τακτική τού διαίρει και βασίλευε με στόχο τους εργάτες και το σωματείο τους - με αυτές τις μέθοδες που είναι γνωστές- αλλά και με την διασπορά φημών περί συμφωνίας και εξαγοράς, δεν άργησε να φέρει την διάσπαση στους εργάτες.

Ο εφοπλιστής Ταβουλάρης, εμφανίζεται αποφασισμένος να εγκαταλείψει το Νεώριο, όχι όμως να είναι και χαμένος. Στον ένα από τους μνηστήρες και τον πιο πιθανό νέο ιδιοκτήτη, ζητά ως αντάλλαγμα 1 (ένα) ευρώ - έχουν συνυπογράψει ιδιωτικό συμφωνητικό- με την προϋπόθεση όμως, να εισπράξει τα ποσά που είχε δανείσει η “Νεώριον συμμετοχών ΑΕ” στα ναυπηγεία!

Κι ενώ οι συζητήσεις, οι διαπραγματεύσεις συνεχίζονται, τα ναυπηγεία δείχνουν να μην στερούνται αντικειμένου εργασίας! Ολόκληρο το 2016 οι εργαζόμενοι πληρώνονται

ελάχιστα ποσά (έναντι). Ενώ έμπαιναν πλοία (συνολικά 15) και δούλευαν οι δεξαμενές, οι εργαζόμενοι έπαιρναν μονάχα ό,τι ..περίσσευε. “Ενέσεις” στην επιχείρηση προσπάθησε να κάνει και η κυβέρνηση, αφού μετά από παρέμβαση του ΥΠ.ΕΘ.Α., τον Σεπτέμβρη του 2016 το Πολεμικό Ναυτικό έστειλε μια πλωτή δεξαμενή για επισκευή στο Νεώριο.

Το “σαράκι” της διχόνοιας στις τάξεις των εργατών, έκανε καλή δουλειά όλο αυτό το διάστημα. Διαγραφές μελών που διαφωνούσαν με την τακτική του σωματείου, ήρθαν με τρόπο άκυρο και προπαντός δόλιο, να υποδαυλίσουν το κλίμα που ήδη υπήρχε. Ερωτηματικά δημιουργήθηκαν για την καθαίρεση ολόκληρου του ΔΣ από την γενική συνέλευση που μετά από αυτήν προσέφυγε στο Πρωτοδικείο για διορισμό προσωρινής διοίκησης, πράγμα που έγινε. Όμως νέες εκλογές, για εκλεγμένη πια διοίκηση κι όχι διορισμένη, δεν φαίνεται να προγραμματίζονται στο άμεσο μέλλον παρά τα σοβαρά προβλήματα .

Η κακοδιαχείριση, παρά τον διαφαινόμενο κίνδυνο (;) κλεισίματος, συνεχίζεται κανονικά και με τρόπο εντελώς προκλητικό. Μα ποιός να τους σταματήσει; Σωματείο στην ουσία δεν υπάρχει! Έτσι παρά τις εργασίες που συνεχίζονται κανονικά, η διοίκηση Ταβουλάρη, ενώ έχει παρουσιάσει σχέδιο διάσωσης -που κανείς δεν γνωρίζει γιατί δεν προχώρησε- δημιουργεί όλο και νέα χρέη κι απέναντι στους ιδιώτες πιστωτές και έναντι του Δημοσίου αλλά και στο ΙΚΑ. Κανείς βέβαια δεν γνωρίζει γιατί δεν κινούνται διαδικασίες δίωξης!

Τότε είναι που εμφανίζεται ο “νέος σωτήρας” που βεβαίως τον καλοδέχεται και ο προσωρινά διορισμένος πρόεδρος του σωματείου των εργατών και που δεν είναι άλλος από τον Πάνο Ξενοκώστα της ONEX...

Ο διορισμένος πρόεδρος φαίνεται να γνωρίζει καλά τα πράγματα, αφού κάνει ό,τι μπορεί να μεταπείσει όσους εργάτες αντιτίθενται στα ύποπτα σχέδια ξεπουλήματος του Νεωρίου. Μάλιστα φτάνει στο σημείο, όσους από τους συναδέλφους του έχουν απορίες κι ερωτήματα, να τους καλεί κατ’ ιδίαν, στο σπίτι του, για παραπάνω εξηγήσεις. Πραγματικά πρωτοποριακές μέθοδες!!!

Μα δεν είναι μόνο αυτός που δείχνει να είναι πεισμένος για την καλή λύση “Ξενοκώστα”. Στις προθέσεις του, βρίσκει συμμάχους και στο Δημοτικό Συμβούλιο κι όχι μόνο σ’ αυτό. Όπως είναι “φυσικό”, όποιος έχει αντίθετη γνώμη, εξοβελίζεται, διαγράφεται και γίνεται δέκτης απειλών για την στάση του και την γνώμη του.

Έχουμε λοιπόν μια κατάσταση που μόνο σύγχυση μπορεί να προκαλεί στους άμεσα ενδιαφερόμενους, που δεν μπορεί να είναι άλλοι από τους ίδιους τους εργάτες αλλά και οι

οικογένειές τους. Δεν πρέπει να μας διαφεύγει, πως η επιχείρηση αυτή, το νεώριο της Σύρου, βρίσκεται όχι απλά μακριά από τα “κέντρα”, αλλά και σε έναν χώρο κλειστό με πολλές ιδιαιτερότητες σε ότι αφορά την αγορά της εργασίας, όμως και την επαφή με άλλα συνδικάτα. Το φάσμα της ανεργίας, είναι ορατό και λύση δεν φαίνεται να έρχεται από πουθενά.

Δεν φτάνουν μόνο οι ανησυχίες και οι αβεβαιότητες που γίνετε εφιάλτης για τους εργάτες. Η λειτουργία του ναυπηγείου μετατρέπεται σε ένα μυστήριο με πρωταγωνιστές, από την μια πλευρά τους ίδιους -τους εργάτες- κι απ’ την άλλη, μια περίεργη ομάδα που δείχνει να λειτουργεί με όρους συμμαχίας και την αποτελούν, ο Ταβουλάρης, ο Ξενοκώστας της ONEX, ο δοτός πρόεδρος του σωματείου, η πλειοψηφία των δημοτικών αρχόντων, η δικαιοσύνη, η ίδια η κυβέρνηση, αλλά και πρόσωπα που δείχνουν να είναι ένα μυστήριο που δουλεύουν εκτός των άλλων, παρασκηνιακά κι αυτά δεν είναι άλλα, από τον γνωστό Μητροπολίτη, τον Αμερικάνο πρέσβη, τον ελληνοαμερικανό εμπορικό ακόλουθο της πρεσβείας και τον δήμαρχο φυσικά.

Ο Αμερικανός πρέσβης, σε χρόνο άσχετο με τα γεγονότα, επισκέπτεται συχνά το νησί και σε συνομιλίες με τους τοπικούς άρχοντες (δήμαρχος και ιεράρχης) εκφράζει την ευχή επιθυμία για την συνέχιση της λειτουργίας του ναυπηγείου, αφού αυτή θα είναι προς το συμφέρον και του νησιού αλλά και της μεγάλης υπερατλαντικής συμμαχίας!

Ο Δήμαρχος και η πλειοψηφία, ζητά επίμονα να προχωρήσει η λύση αφού η λειτουργία του Νεωρίου σε νέα δεδομένα (ONEX-Ξενοκώστας-ΗΠΑ) “μπορεί να καταστήσει την Σύρο οικονομικά και γεωπολιτικά, σημείο αναφοράς στην Ανατολική Μεσόγειο”.

Από το σκηνικό που έχει ήδη στηθεί, δεν πρέπει να μας διαφεύγει, ότι κατά την τελευταία επίσκεψη του πρωθυπουργού στις ΗΠΑ, το θέμα των ναυπηγείων της Σύρου, υπήρξε ιδιαίτερο αντικείμενο συζήτησης με τους Αμερικανούς υπεύθυνους για την ανατολική Μεσόγειο.

Η Σύρος και το Ναυπηγείο της, αποτελεί **στρατηγικό** στόχο των ΗΠΑ!

Ο Δήμαρχος Σύρου υποδεχόμενος τον Αμερικανό πρέσβη σε μια από τις επισκέψεις του

Και δυό λόγια για τον κ. Ξενοκώστα και την ONEX.

Ήρθε σχεδόν στο επιχειρηματικό στερέωμα από το “πουθενά” και δείχνει να είναι μάλλον συμπαθής σε όλους τους εκπροσώπους του πολιτικού στερεώματος μηδέ εξαιρουμένης της Κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ. Για να μην γινόμαστε άδικοι, το ΚΚΕ δεν χάνει την ευκαιρία να καταγγέλλει κι αυτόν και την κυβέρνηση και τις ΗΠΑ φυσικά!

Ο Ξενοκώστας με την ONEX του, δεν είναι παντελώς άγνωστος για την κυβέρνηση Τσίπρα. Έχουν κάνει “δουλίτσες”, που πήγαν καλά και δεν φαίνεται να υπάρχει πρόβλημα να συνεχίσουν να συνεργάζονται. Άλλωστε για την επιχειρηματική του παρουσία και δραστηριότητα έχει βραβευτεί όπως διαβάζουμε στο web site της ONEX. Τα μηχανήματα ηλεκτρονικής επικύρωσης εισιτηρίων του ΟΑΣΑ, τα ακτινοανιχνευτικά μηχανήματα των τελωνείων, είναι μερικές από τις “δουλίτσες” της ONEX-Ξενοκώστα.

Ακόμα και στην κρατική αεροπορική βιομηχανία (ΕΑΒ) φαίνεται να υπάρχει κάποια εμπλοκή. Μόλις πριν από μερικές μέρες μάλιστα, έγινε παρουσίαση ενός καινοτόμου προγράμματος για την διαχείριση της κυκλοφορίας των πόλεων.

Τι μένει από όλη αυτή την "ιστορία" που σας διηγήθηκα και που αφορμή για να το κάνω υπήρξε ένα [εκτενές δημοσίευμα στην Εφημερίδα των Συντακτών](#) που το υπογράφει η Άντα Ψαρρά, αλλά και πλήθος άλλων από τοπικές Συριανές εφημερίδες, τον Ριζοσπάστη κ.α.;

Το σενάριο που συνοδεύει την καθημερινή διαβεβαίωση από την πλευρά των κυβερνητικών στελεχών, ότι δηλαδή τον Αύγουστο του 2018, βγαίνουμε από τα "μνημόνια", πρέπει να συνοδεύεται κι από γεγονότα που θα αποδεικνύουν του λόγου το αληθές, άσχετα αν η "καμένη ελληνική γη" θα παραμείνει καμένη για πολλές δεκαετίες ακόμα, ενώ οι λιγοστές "οάσεις" θα είναι προσιτές και θα τις χαίρονται μόνο οι "κατέχοντες", ντόπιοι και ξένοι! Ένα τέτοιο σενάριο, καλά δουλεμένο, δείχνει να εξυφαίνεται από τα κυβερνητικά κλιμάκια και να προβάλλεται από τα φιλοκυβερνητικά μέσα.

Μέσα στο 2018, επιχειρώντας ίσως έναν δωδεκάμηνο "καζαμιά", το Νεώριο θα περάσει σε αμερικάνικα χέρια (που στα δάχτυλα τους θα παίζουν μια μαριονέτα), η **ΣΕΚΑΠ** θα βγει οριστικά από την κρίση, καθαρή στα χέρια του σύμμαχου Ρώσου μεγιστάνα, η **ΕΝ.ΚΛΩ.** θα βρει κι αυτή με κάποιον τρόπο τον δρόμο της, στο **Ελληνικό** θα μπορείς από την ταράτσα κάποιου από τους πύργους να απολαμβάνεις αφ' υψηλού τον Παρθενώνα, οι συλλογικές διαπραγματεύσεις οριστικά θα ανήκουν στο παρελθόν, οι μισθοί θα αυξάνονται μετά από συμφωνία των κοινωνικών εταίρων του εξής ενός, του **ΣΕΒ**, θα συνηθίσουμε να ζούμε με τα ψίχουλα που θα πέφτουν από το πλουσιοπάροχο τραπέζι των καπιταλιστών που κομψά τα ονομάζουν επιδόματα και η ζωή θα συνεχίζεται με ανούσιες πολιτικές έριδες των αστικών κομμάτων της βουλής, που θα μεταδίδονται ζωντανά, αλλά σε διαρκή επανάληψη από την tv.

Καλή Πρωτοχρονιά Σύντροφοι, με υγεία, κουράγιο και δύναμη στους αγώνες που έχουμε ανάγκη και υποχρέωση να οργανώσουμε!

Πηγή: misteram.blogspot.gr